WESTERN

DIME NOVELL

38

UN GLONTE PENTRU EMMETT DUNN

de Pete Hackett

PETE HACKETT

UN GLONTE PENTRU EMMETT DUNN

aventuri ale LUI VINCE McQuade
Vol. 4

DER KOPFGELDJÄGER
(VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE)
Vol. 4

TRADUCERE DE PETRE ISTRATE

PETE HACKETT

UN GLONTE PENTRU EMMETT DUNN

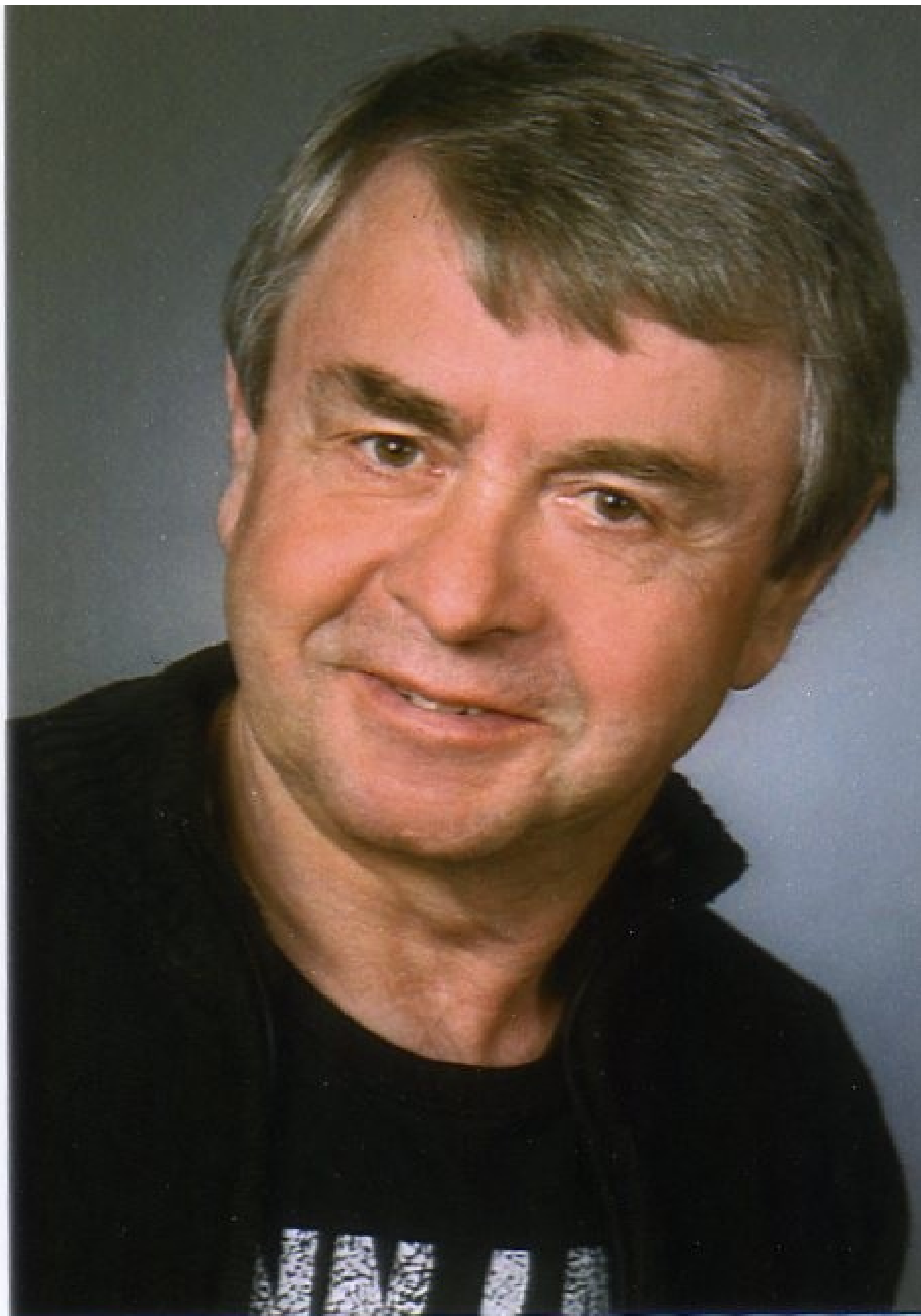
PETE HACKETT
EINE KUGEL FÜR EMMETT DUNN
CASSIOPEIA PRESS

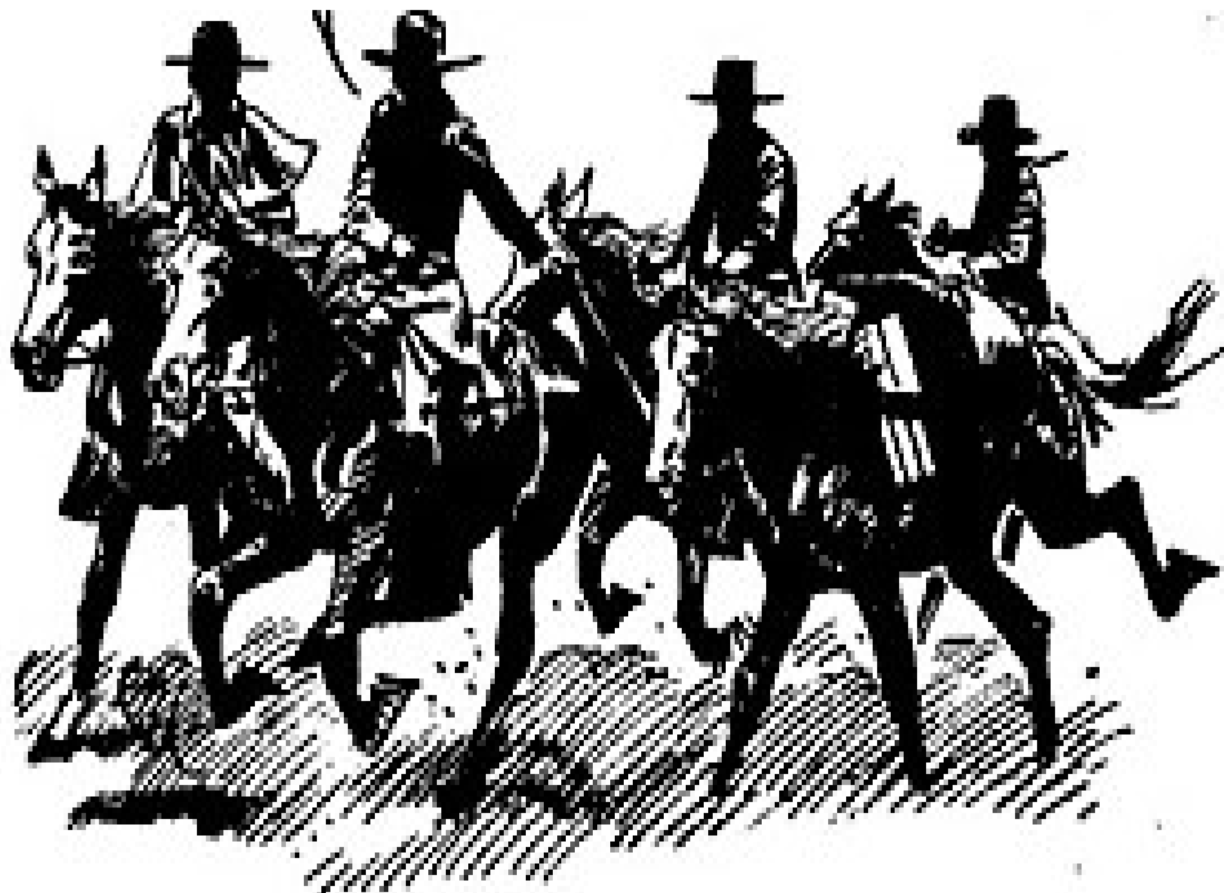
Volumul 4

DER KOPFGELDJÄGER – Un serial de romane western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

ISTRATE PETRU – TRADUS ŞI REVIZUIT – 07.02.2017

PETE HACKETT

Capitolul 1

ZGOMOTUL DECLANŞAT DE O ÎMPUŞCĂTURĂ pluti peste coline şi-l făcu pe McQuade să se ridice brusc în picioare. Îşi apucă calul de dârlogi şi-şi ciuli urechile. După ce ecoul se pierdu în depărtări, se înstăpâni din nou liniştea. McQuade se azvârli în şea şi îşi umezi cu limba buzele, după care îşi mână mai departe calul transpirat. Apoi urcă la pas panta colinei.

Sus în vârf îşi opri calul, străduindu-se să parcurgă cu vederea pantele ierboase adiacente. Puţin mai departe înspre răsărit se zărea un ţinut presărat de tufişuri, pe unde curgea un râuşor care păstra constant direcţia înspre nord. Un drum străbătut de care şi bătut de nenumăratele copite ale patrupedelor de tot felul, împărţea panta şi mai jos defileul, în două. Pe acest drum se zărea oprită locului o căruţă a vreunui fermier, la care era înhămat un singur cal.

Alături de acest vehicul zăcea silueta unui bărbat doborât la pământ cu ambele braţe desfăcute de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze solul. McQuade înţelese scena dintr-o singură

privire. Era un tablou revelator. Hotărât de-acuma îşi mână calul în josul pantei. În dreptul omului întins la pământ îşi opri patrupedul şi sări din şea.

Calul înhămat la căruţă fornăia şi începu să scormone solul cu copita. Omul căzut la pământ avea vreo 50 de ani, şi era îmbrăcat ca un fermier. O pată întunecată pe pieptţii cămăşii îi indicau vânătorului de recompense că acest om fusese victima unui atac laş, din ambuscadă.

McQuade privi în jur. Doar tufişuri răzleţe pe un sol sărăcit cu stocuri de iarbă pârjolite de razele nemiloase ale astrului zilei.

Pe pantă, mai sus, stânci acoperite cu muşchi, iţite şi ele, ici-colo. Omul mai trăia încă. McQuade îşi luă plosca cu apă îi deşurubă capacul, puse genunchiul stâng la pământ şi-i lipi gura ploştii de buzele arse de sete ale rănitului.

Picurii de apă se prelinseră pe ţepii bărbii omului aflat în stare de inconştienţă, până ce acesta începu instinctiv să înghită.

Genele îi fremătară şi în cele din urmă deschise ochii. Cu uitătura stupidă a unuia care nu înţelege nimic, rănitul se uită înspre omul care-i dăduse să bea. Buzele începuseră să-i tremure. McQuade îşi îndepărtă mâna cu plosca de apă de la gura rănitului şi lăsă capul acestuia să cadă încetişor la pământ.

– Eşti împuşcat destul de urât, mister, murmură vânătorul de recompense. Se găseşte aici în apropiere un oraş, unde te-aş putea duce să te vadă un doctor?

Rănitul horcăi cu greutate după care şopti de-abia auzit:

– Tubac, mister. Du-mă la Tubac. La fluviu. Trebui s-o iei înspre nord.

Vorbele astea îi epuizară rezervele fizice ale bolnavului. Vocea i se poticni.

Din nou se făcură auzite gemete de pe buzele sale tremurânde. McQuade se ridică în picioare înşurubă capacul ploştii sale, o atârnă de şea după care scoase din coburi nişte bandaje pe care le avea pregătite acolo. Sfâşie cămaşa rănitului, puse o fâşie de bandaj alb peste rană şi o lipi cu bandă adezivă.

Abia apoi îl ridică cu mare băgare de seamă pe rănit şi-l depuse pe platforma căruţei. După aceea luă o pătură din

coburii şeii sale şi i-o puse la cap rănitului. Un minut mai târziu îşi mână calul în direcţia fluviului, luând-o în aval. Aici nu după multă vreme, râul făcea o cotitură spre nord. După o bună jumătate de oră o localitate sau mai degrabă o aşezare umană se ivi în calea sa. Se dovedi că era vorba chiar de orăşelul Tubac, numele rostit de buzele rănitului, după cum vânătorul de recompense reuşi să citească de pe plăcuţă indicatoare mâncată de intemperii.

De-a lungul străzii principale oamenii ridicaseră case, în spatele cărora se vedeau şoproane, grajduri pentru animale, diferite magazii. În afara clădirilor oraşului se vedeau caii în coralluri, vaci, capre şi oi. La prima impresie oraşul arăta paşnic şi generator de linişte şi siguranţă. Nisipul fierbinte de pe strada principală, Main Street, îi ajungea până la carâmbii cizmelor.

La fel roţile se afundau în praf până la spiţe, iar copitele animalelor se cufundau şi ele aproape cu totul în praful drumului, doar scârţâitul roţilor, mai era din când în când acompaniat de clinchetul zăbalelor cabalinelor.

Undeva la umbră zăcea alungit un câine. Pe stradă nu se vedeau trecători cu excepţia unuia singur care purta o scândură groasă pe umeri şi dispăru cu ea în dosul caselor. Pe o verandă văzu un om bătut de vremuri moţăind într-un fel de fotoliu legănător. În dosul ferestrelor se văzu ceva mişcare. Cu siguranţă unul sau altul dintre locuitori îşi lipea faţa de sticla murdară străduindu-se să distingă ceva din stradă.

Până la urmă McQuade descoperi o clădire scundă, pe a cărei uşă pe o placă stătea scris că era clădirea sau biroul şerifului.

Când ajunse în dreptul ei trase de dârlogii calului iar patrupedul docil se opri locului. McQuade frână mersul cabalinei îşi strânse hăţul şi sării de pe capră. În chiar momentul acela un om costeliv, cam de 40 de ani ieşi pe uşa oficiului. Steaua de pe vesta omului strălucea mat. Faţa noului venit era năpădită de ţepii mari ai bărbii nerase de câteva zile, împodobită de un nas mare şi coroiat flancat deasupra de o pereche de ochi mici şi scăpărători care se fixară asupra vânătorului de recompense.

Acesta din urmă arătă înspre rănitul aflat pe fundul căruţei al cărui piept se ridica şi se cobora în ritmul sacadat al unei

respiraţii din ce în ce mai greoaie şi anevoioase.

– L-am găsit la două mile depărtare la sud de aici, pe malul de vest al fluviului. Cineva l-a împuşcat. Are nevoie grabnică de un doctor, deşi după părerea mea este mai aproape de moarte decât de viaţă.

Deputy[1] îşi desprinse privirea de pe chipul lui McQuade pentru a şi-o canaliza asupra rănitului care zăcea în căruţă. Rănitul îşi pierduse între timp din nou cunoştinţa. Cu o expresie de supărare şi îngrijorare reală întipărită pe faţă se pronunţă mânios.

– Acesta este Dexter Morgan. Posedă la vreo 3 mile depărtare de Tubac o fermă. L-ai văzut pe omul care i-a administrat porţia de plumbi?

– Nu. Am auzit detunătura şi m-am deplasat din direcţia din care mi s-a părut că venea. Ai te rog grijă ca să ajungă cât mai degrabă în custodia unui medic, *deputy*.

McQuade se aruncă în şea după ce îşi dezlegă calul, uitându-se cu grijă în jur.

Undeva pe o înălţime, se vedea clădirea înaltă a unui grajd, pe care era trecut cu o pensulă cu vopsea neagră: *Livery stable*[2]*.*

– Hei, străine!

Vocea ajutorului de şerif îl făcu pe vânătorul de recompense să se oprească, stăpânindu-şi animalul.

Se uită la păstrătorul legii privindu-l întrebător. Acesta i se adresă.

– Ai uitat să-mi spui cine eşti dumneata.

Privirea omului cu stea pe vestă devenise provocatoare.

– Numele meu este McQuade.

Texanului nu-i scăpă privirea bănuitoare pe care i-o putea citi în ochii aceia mici şi iscoditori.

– Sunt doar în trecere. Mulţumit?

– Care este ţelul dumitale?

– Tucson.

– Dumneata şi calul dumitale arătaţi de parc-aţi fi la capătul puterilor.

– Sunt conştient de asta.

---

[1] Deputy – ajutorul de şerif.

[2] Livery stable – grajd pentru animale.

McQuade îşi îndreptă animalul înspre curtea grajdului. La poartă descălecă, îşi luă patrupedul de dârlogi şi pătrunse în curte, care era pustie în acel moment. Pătrunse în interiorul grajdului, unde pe la colţuri erau vizibile pânze de păianjeni, şi acestea prăfuite.

Prin crăpăturile din pereţi abia pătrundea lumina soarelui, făcând particulele de praf vizibile în mişcarea lor browniană, haotică. Mirosul de duhoare, de fân, paie şi de bălegar răscoli nările vânătorului de recompense. Grăjdarul care peria un cal îşi întrerupse lucrul, îşi depuse peria pe nişte căpriori de lemn şi se deplasă înspre sursa zgomotului. Era un bătrân marcat de vârstă, fără dinţi, a cărui faţă era brăzdată de riduri ca trunchiul unui stejar bătrân.

– O să rămân câteva ore în oraş, îl lămuri McQuade. Pot să-mi adăpostesc calul la dumneata?

– Sigur mister.

Grăjdarul îşi întoarse capul strâmb.

– Vin rareori străini la Tubac. Probabil că oraşul nostru nu este trecut pe hartă. Ce te aduce încoace?

McQuade îi povesti grăjdarului despre rănitul Dexter Morgan, pe care-l adusese în oraş. După ce termină omul se pronunţă puţin cam bâlbâit.

– Deci Vanderbildt a trecut la acţiune.

Grăjdarul continuă, după ce se scărpină în cap, umezindu-şi buzele cu limba.

– Să-i ia pe toţi dracu! Vanderbildt le-a declarat război tuturor coloniştilor de pe albia fluviului Santa Cruz. Şi nu mai este decât o chestiune de timp până ce războiul ăsta va escalada, izbucnind în toată splendoarea lui.

Un *stampede*[3] uman, se va dezlănţui curând şi va face regiunea asta una cu pământul.

– Un *stampede*...?

– Am vorbit doar la figurat, străine. Dar nu te necăji. În câteva ore vei pleca oricum mai departe.

– Povesteşte-mi mai multe prietene, murmură McQuade. Problema începe să mă intereseze.

[3] Stampede – năvală dezordonată a vitelor care calcă totul în picioare.

Capitolul II

GRĂJDARUL SE PUSE în mişcare pentru a-i lua bidiviului şaua de pe spate, în timp ce McQuade se deplasă pe picioarele sale înţepenite de se aşeză pe una dintre lăzile cu furaje concentrate. Bătrânul îşi începu istoria:

– Vanderbildt, posedă la marginea fluviului unul dintre cele mai mari ranchuri, văzute prin regiunea asta. Aproximativ 10 000 de vite din brandul Longhorn păşunează pe pământurile sale. Când autorităţile au declarat terenurile libere pentru colonişti, acesta a omis să treacă pe numele său terenurile pe care le revendica pentru sine; el regele păşunilor nu considerase că acest lucru era necesar.

Grăjdarul izbucni într-un acces de râs sarcastic.

– O iluzie sau o autopăcăleală? În jurul păşunilor sale au început să apară colonişti care au arat terenuri şi şi-au înţărcuit propriile terenuri lucrate.

– Colonizarea acestor pământuri nu poate fi împiedicată. O mare parte a populaţiei este de părere că viitorul nu constă în creşterea vitelor ci în agricultură, se pronunţă McQuade.

– Eşti foarte bine informat, mister, se pronunţă apreciativ grăjdarul în timp ce ducea şeaua ca s-o plaseze pe unul dintre grinzile de lemn ale încăperii.

– Fireşte că Vanderbildt este de altă părere, continuă el. Acesta îi terorizează pur şi simplu pe colonişti. Cu vreo patru săptămâni în urmă s-a ajuns la o încăierare sângeroasă soldată cu uciderea lui John Vanderbildt. De atunci…

Grăjdarul se poticni în mijlocul frazei, păşind înspre cal pentru a-l despovăra şi de dârlogi.

– Cine este John Vanderbildt?

– Nimeni altul decât fiul marelui Jack senior! veniră vorbele de pe buzele unui nou venit care apăruse pe neaşteptate în uşa grajdului. La lumina razelor de soare apăru silueta lungă şi ţeapănă a ajutorului de şerif.

Acesta păşi înăuntru şi continuă:

– Se spune că un fermier numit Emmet Dunn a fost acela care l-a înjunghiat. L-am întemniţat imediat pe Dunn, dar în aceeaşi noapte cumnatul său l-a scos din închisoare după care au dispărut amândoi în întuneric. Pe capul lui Dunn s-a fixat o

recompensă de 500 de dolari, iar pe a lui Jason Blake 200 de verzişori.

Între timp ajutorul de şerif se apropiase.

– Interesantă poveste! murmură McQuade. Deci există mandate de aducere.

Asta nu era o întrebare ci suna ca o simplă constatare.

Deputy, încuviinţă, înclinând capul:

– Emmett Dunn, sora sa şi bărbatul ei posedă lângă fluviul Santa Cruz o fermă. Într-o zi pe când Emmett Dunn ara un câmp situat lângă graniţa imperiului lui Vanderbildt, trecu călare John Vanderbildt însoţit de doi cowboy. El şi cu Dunn au început să se certe şi aşa s-a iscat o încăierare. Când Dunn a simţit pe pielea lui în mod dureros loviturile aplicate de mai tânărul şi mai puternicul John, i-a împlântat cuţitul între coaste. Cel puţin asta este versiunea celor doi cowboy însoţitori.

– Mai există şi altă versiune? se interesă McQuade.

Din nou ajutorul de şerif, înclină capul în semn de încuviinţare.

– Există. Dacă este adevărată istorisirea lui Dunn atunci tânărul Vanderbildt voia să-i administreze o bătaie sora cu moartea.

Întrucât era convins că-l poate învinge de unul singur pe fermier acesta le-a cerut cowboy-lor săi să nu intervină. Când văzu că era pe cale să piardă lupta John şi-a scos pumnalul. Printr-un pas greşit s-a împiedicat şi a căzut în propriul său pumnal care i-a pătruns în corp.

McQuade îşi prinse buza de jos.

– Şi care versiune ţi se pare cea corectă, *deputy?*

Omul ridică numai din umeri:

– Cei doi cowboy se jură pe toţi sfinţii.

– Cum se numesc cei doi?

Sprâncenele ajutorului de şerif se încruntară numaidecât.

– Ce-ţi pasă ţie străine de toată povestea asta?

– Doar din curiozitate. Ai vreo idee pe unde s-ar putea aţine, Emmett Dunn şi cumnatul său?

– Am colindat întreaga regiune cu o poteră. Şi Big Jack a făcut-o cu oamenii săi, dar cei doi fugari parcă au intrat în pământ. Fireşte regiunea asta sălbatică oferă atât de multe ascunzători încât eu cu potera mea cu tot, n-aş putea să le

cercetez pe toate într-o jumătate de viaţă. Naiba ştie unde s-au ascuns, dar mandatele de aducere au fost împărţite peste tot. Cu siguranţă fugarii aceştia vor pica în mâinile unor şerifi, sau şerifi federali. Pentru 700 de dolari va fi tentat şi un om de meserie, mă refer la un vânător de recompense care să-i vâneze şi în caz de forţă majoră să-i doboare cu câţiva plumbi.

Ultimele vorbe le pronunţase pe un ton dispreţuitor.

– Mie personal, mi-ar plăcea să pun mâna pe cei doi cât mai sunt încă în viaţă. Morţi nu-mi mai folosesc dacă vreau să aflu adevărul.

– Concluzia care se desprinde de aici este că pui la îndoială cuvântul celor doi cowboy însoţitori ai tânărului Vanderbildt.

Urmă o tăcere semnificativă după ultimele cuvinte ale lui McQuade. Îşi ridică mâna dreaptă jucându-se cu steaua de şerif de pe vesta sa.

– Îl cunosc pe Emmett Dunn, declară în sfârşit omul legii, după cum îl ştiu şi pe John Vanderbildt. Emmett este un om muncitor, cinstit şi de treabă. Cu siguranţă nu este un cuţitar. Cât despre John Vanderbildt…

Ajutorul de şerif amuţi, ne mai finalizându-şi ultima propoziţie.

– Tăcerea dumitale spune mai mult decât o mie de cuvinte, murmură McQuade.

Acum se amestecă şi grăjdarul care strigă:

– Oricine care nu este pe lista de plată a lui Big Jack crede versiunea lui Emmet Dunn. John Vanderbildt nu era decât un tânăr răzgâiat cu un caracter stricat. Emmett Dunn însă…

– Pot să primesc mandatele de aducere? îl întrebă McQuade pe ajutorul de şerif.

– De ce?

– O să-l caut pe Dunn şi pe cumnatul său şi ţi-i voi aduce dumitale *deputy.* Spune-mi numai numele celor doi cowboy.

Fruntea ajutorului de şerif se încreţi privirea i se umbri şi deveni sfidătoare în clipa când de pe buze îi ieşi întrebarea.

– Deci dumneata eşti un vânător de recompense, nu-i aşa?

McQuade îi susţinu ferm privirea atunci când declară.

– Părerea mea este că servesc legea în felul meu. Dar sunt mereu de partea acesteia.

Cei doi oameni se priviră în ochi. O senzaţie de repulsie păru să se degaje din atitudinea păstrătorului legii. A fost un

duel al privirilor pe care numai un om cu nervii tari îl putea susţine. Brusc privirea ajutorului de şerif devie în altă parte.

– La dracu, murmură el. Cum poate un om să se coboare într-atâta? Este o treabă murdară şi sângeroasă la care te-ai înhămat McQuade. Mâinile dumitale sunt mânjite de sânge.

După asta oftă din toţi rărunchii.

– Dar fireşte nu te pot împiedica să iei urma lui Emmett Dunn şi a cumnatului său. După câte ştiu întâi vei trage şi pe urmă vei pune întrebările.

Supărarea odată cu mânia păru să crească în sufletul vânătorului de recompense.

Se ridică dintr-o smucitură.

– Te înşeli grav asupra mea *deputy*, bubui vocea sa. Cu toate astea nu voi încerca să-ţi schimb părerea proastă pe care-o ai despre mine.

Privirea lui McQuade se opri asupra lucrătorului de la staulele pentru animale.

– Descrie-mi drumul până la ferma lui Dunn.

– Călăreşte de-a lungul fluviului o jumătate de milă spre nord după care vei da de un mic râu care se varsă la răsărit de aici în marele fluviu Santa Cruz. Continuă-ţi drumul vreo două mile, şi vei da de ferma lui Dunn. Dar fii atent mister, că va trebui să treci peste păşunile lui Vanderbildt. Şi cu siguranţă n-o să-i facă plăcere bătrânului despot.

– Mulţumesc. O să vin după cal peste o oră.

McQuade îşi luă arma din coburii şeii după care se îndreptă înspre poarta grajdului.

Înainte de-ai trece pragul îl ajunseră cuvintele şerifului:

– Mandatele de aducere atârnă de peretele biroului meu. Aşa cum am înţeles eu o să mi-i aduci mie mai întâi pe Dunn şi cumnatul său, şi asta seamănă a promisiune.

– Voi face tot ceea ce se poate! replică McQuade fără însă a se mai reîntoarce.

– N-am nici o consideraţie faţă de oamenii din breasla dumitale McQuade. În ceea ce te priveşte nu ştiu ce să cred. Îmi pari o enigmă. Poate că greşesc comparându-te cu colegii dumitale de breaslă; vrei să-mi îndeplineşti o rugăminte?

– Care?

– Adu-mi-i pe cei doi în viaţă.

– Asta nu depinde decât de Dunn şi de cumnatul său,

murmură McQuade şi-şi continuă drumul.

Capitolul III

MCQUADE O PORNI DE-A LUNGUL FLUVIULUI. În tufişuri, şi pe crengile arborilor ciripeau păsările şi zumzăiau albinele, în timp ce fluturii îşi croiau zboruri aeriene prin văzduhul luminos.

Întreg solul era supraîncălzit ca plita unui cuptor. Văzduhul parcă tremura în aerul cald lăsând să se vadă colinele şi pantele dealurilor ca printr-o pânză străvezie de apă.

Nu se percepea nici o boare, iar fierbinţeala asta parcă nesănătoasă era apăsătoare.

Ciurde de vite din brandul Longhorn se înghesuiau la malul apei. Malurile acesteia erau încă scorojite de arşiţă şi sfărâmicioase.

Se acoperiseră cu petece de noroi uscat acum, din perioade mai fertile când apele fluviului îşi ieşiseră din matcă.

Se auzi un tropăit de copite după care trei călăreţi apărură pe coama dealului, la stânga vânătorului de capete.

Se puse în gardă şi se înarmă cu o răbdătoare degajare dar şi prudenţă. Cu strigăte puternice cei trei călăreţi se îndreptară în direcţia unde stătea McQuade, coborând în galop panta dealului. Acesta îi aştepta cu mâna pe dârlogii cabalinei. Animalul tropăia pe loc şi fornăia neliniştit. Cowboyii traseră şi ei de dârlogii propriilor cabaline. Unul dintre animalele acestora începu să necheze. Timp de câteva secunde se auziră numai copitele cailor după care se percepu, făcându-se auzită şi vocea unuia dintre călăreţi:

– Acesta este pământul familiei Vanderbildt. Big Jack nu permite nici unui vagabond să-i încalce proprietatea, sau păşunile pentru animale. Am aşezat plăcuţe de avertizare. Acolo, stă scris că nici unui ins neautorizat nu i se permite să calce pe păşunea lui Diamant V, şi că oricine ar nesocoti acest avertisment se poate aştepta la o salvă de plumbi din partea noastră.

– Îmi pare rău, murmură McQuade, care simţi tensiunea din vorbele omului. Nu am văzut nici o plăcuţă de avertisment.

Instinctul său îi spunea că aceşti cowboy n-o să-l lase nepedepsit.

– Ce cauţi pe aici? îl luă în tărbacă unul dintre noii sosiţi.

Acesta îşi împreunase mâinile pe cornul şeii. Privirea omului era provocatoare.

Împreună cu cei doi ortaci ai săi găsea poziţia sa superioară celei a vânătorului de recompense. Şi asta îi conferea siguranţă.

– Sunt în drum spre Marsha Blake.

Cowboyul încruntă sprâncenele.

– Fratele ei este un criminal josnic şi nici bărbatul ei nu este cu nimic mai bun. Ce vrei de la ea?

– Vreau să-i pun nişte întrebări.

– Nu cumva te-a angajat? Eşti în serviciul ei?

– De ce să mă angajeze?

Cowboyul păru supărat şi scrâşni imediat.

– Vei veni cu mine la ranch. Şeful va decide el însuşi ce se va întâmpla cu tine.

– Trăim într-o ţară liberă, murmură McQuade şi vorbi cu o voce domoală, pe un calm aparent. Şi aici este un ţinut liber. Nimeni nu mă poate împiedica să-mi croiesc drum prin regiune. Nu voi veni prin urmare cu tine la ranch, prietene. Şeful tău nu mă interesează câtuşi de puţin.

Feţele oamenilor se întunecară.

Fulgerarea din ochii acestora nu-i scăpă deloc vânătorului de recompense. Şi gura celui care vorbise făcu o strâmbătură urâtă, după care fără nici un avertisment duse mâna la revolver.

Dar asta nu-l putu surprinde pe McQuade. Fulgerător îşi ridică arma care zvâcni înainte, şi se auzi clinchetul piedicii înlăturate.

Ţeava ei îi luă în vizor. Cowboyul încremeni, în mijlocul mişcării, iar mâna sa se retrase de pe revolverul său cu şase gloanţe de parcă patul acesteia i-ar fi luat brusc foc. Arma se înfipse îndărăt la cingătoare când privi în gaura neagră şi rotundă a pistolului de calibrul 45 care apăru în pumnul lui McQuade.

Omul înghiţi cu greu.

– Ce spui te convinge suficient acest argument? se auzi glasul biciuitor al texanului.

Ceilalţi doi cowboy înţepeniseră nemişcaţi pe cabalinele lor.

– Tu… tu eşti un *gunslinger*[4]*!* îi ieşi de pe buze cowboyului

---

[4] Gunslinger – ţintaş neîntrecut cu arma din Vestul Sălbatic.

care nu se mai simţea nici pe departe atât de sigur pe el şi superioritatea lui, cum fusese mai înainte. Eşti un blestemat de ucigaş înarmat.

– Dispăreţi! le comandă McQuade. Şi să nu vă mai întâlnesc vreodată în drumul meu către ferma Dunn. Dacă o faceţi vă trimit fără cai şi numai în izmene înapoi la bossul vostru.

Cowboyul scrâşni din dinţi dar lucirea sălbatică din ochii acestuia suna ca o întunecată profeţie, dar cu toate astea dădu pinteni calului său. Acum, părură să învie la viaţă şi ceilalţi doi călăreţi.

– Asta n-o să ţi-o uite niciodată Stan Dodson, îl asigură el, după care îşi struni calul cu mâna dreaptă şi şi-l întoarse.

Cel care vorbise ultimul o porni în trap de-acolo, urmat de cel de-al treilea.

– Opreşte! îi strigă McQuade şi acesta îşi opri iarăşi calul.

El se întoarse pe jumătate în şea proptindu-şi mâna stângă pe crupa bidiviului.

– Ce mai vrei acuma?

– Spune-mi numele celor doi cowboy care au fost de faţă când a murit John Vanderbildt.

Cel întrebat păru să reflecteze o clipă înainte de-a răspunde:

– Au fost Stan Dodson şi Jesse Carter. De ce te interesează asta? Cercetezi crima? Eşti cumva un poliţist deghizat, un şerif poate?

McQuade îi rămase dator omului cu răspunsul îşi puse Coltul înapoi la locul său după care îşi puse calul în mişcare. Douăzeci de minute mai târziu dădu peste un gard de spini, dărâmat. De cealaltă parte văzu un ogor arat. Porumbul ajunsese la înălţimea unui picior, iar grâul îi ajungea omului până la genunchi. Prin porumb trecuse o ciurdă de vite pustiind totul în calea lor. McQuade înţelese totul instantaneu. Totul indica începutul unui război sângeros al păşunilor.

Un sfert de oră mai târziu apărură clădirile fermei. Corpul de clădire principală era scund, părând înzestrat cu ferestre zăbrelite ca într-o cazemată şi în faţă se vedea şi o uşă la fel de scundă. Afară în curte se mai vedeau staule pentru animale, ţarcuri, un grajd, şi magazii sau hambare pentru depozitarea cerealelor.

Totul părea sărăcăcios şi cenuşiu. În faţă păşteau două vaci

cu lapte iar după un gard se zărea coama unui cal.

McQuade se apropie. Câteva păsări de curte (galiţe) se dădură cotcodăcind deoparte, în momentul când străbătu curtea. Un câine negru de rasă nedefinită ieşi dintr-un coteţ şi începu să latre de parcă-şi ieşise din minţi; printr-o fereastră fără sticlă se ivi ţeava unei puşti.

− Dacă te-a trimis Vanderbildt ai face mai bine să faci cale întoarsă.

Era vocea isterică a unei femei. Câinele încetase să mai latre dar mârâia în mod ameninţător. McQuade îşi opri calul.

− Nici o grijă doamnă. Nu-l cunosc pe Vanderbildt. Ceea ce am auzit despre el îmi ajunge pentru a nu-mi dori să-l văd sau mai rău, să lucrez pentru el. Numele meu este McQuade. Vin pentru soţul şi fratele dumitale.

− Fratele meu este urmărit cu acuzaţia de crimă iar soţul meu ca un complice. Dacă Vanderbildt îi prinde s-a zis cu ei. Ce te interesează în legătură cu cei doi? Eşti cumva un om al legii?

McQuade şovăi puţin înainte de a răspunde.

− Da doamnă, reprezint legea. Cine este vinovat va trebui tras la răspundere. Un om nu trebuie să ispăşească pentru păcatele altuia.

− Sunteţi un filosof?

− Nu. Sunt un om care de la izbucnirea războiului şi până la sfârşitul acestuia s-a confruntat cu violenţa brutală. În Tubac, oamenii se îndoiesc de vinovăţia fratelui dumneavoastră. Ajutorul de şerif m-a rugat săi cruţ viaţa lui Emmett Dunn. Aş vrea să vorbim despre fratele dumneavoastră, madam.

− Nu arăţi de parcă ai fi un om de încredere.

− Viaţa mea se desfăşoară doar în şa, madam. Pământul ăsta nu-i dăruieşte omului nimic pe gratis. După ce m-am întors din război părinţii şi sora mea erau morţi. Asasinaţi cu brutalitate. De atunci sunt pe urmele oricărui răufăcător. A devenit o adevărată profesiune.

− Nu ştiu dacă pot să am încredere în dumneata, McQuade. S-au întâmplat foarte multe. Ferma Diamant V, terorizează pe toţi fermierii de pe albia fluviului Santa Cruz. Metodele lor devin tot mai aspre. Vanderbildt nu se dă înlături de la nici o faptă scandaloasă. Dar fie. Dacă vrei numai să mă păcăleşti te va pedepsi până la urmă Cel de Sus. Descalecă şi intră

înăuntru.

– Nu aveţi de ce vă teme doamnă, se pronunţă, McQuade care descălecă şi-şi legă calul de unul dintre stâlpii de susţinere ai ţarcului. Îşi petrecu frânghia în jurul parului şi păşi cu picioarele înţepenite de atâta stat în şea pe uşa casei.

Capitolul IV

SE ÎNTUNECASE. Trecuseră trei zile de când McQuade avusese convorbirea sa cu Marsha Blake. Vânătorul de recompense se găsea în munţii Santa Rosa. Uriaşele stânci de nisip pietrificat se ridicau pretutindeni ca nişte monumente funerare. În prăpăstii şi defileuri se iţeau tufişuri spinoase.

Într-unul dintre aceste defileuri se găsea coliba unui punător de capcane pentru animale, al cărui nume era Joshua Meredith şi trecea drept unchiul lui Emmett Dunn şi Marsha Blake. Era unchiul, sau fratele mamei acestor doi fraţi. Un râu îngust curgea pe lângă colibă. Joshua Meredith îşi ridicase un grajd şi un hambar, precum şi un mic coral unde păşteau patru cai.

McQuade îşi lăsase calul la poalele defileului. Acum se afla în spatele colibei.

Carabina şi-o purta pe stânga în mâna întinsă în care mai avea un cartuş, piedica armei fiind trasă. Din colibă nu se auzea nici un zgomot.

McQuade se aşeză pe jos şi aşteptă.

Timpul se scurse încet şi plictisitor. În cele din urmă întunericul se risipi, conturul stelelor păli pe boltă, iar păsările îşi începură obişnuitul lor concert de dimineaţă. Roua se depusese pe ambele maluri ale râuşorului.

Primele raze de lumină începură să se filtreze printre stânci. Din colibă se auziră voci, uşa acesteia se dădu deoparte şi apărură pe uşă trei bărbaţi cu torsul gol care se deplasară înspre râuşor, îngenunchează la marginea acestuia şi începură să se spele. McQuade ocoli coliba, îşi propti arma la şold şi spuse.

— Soţia ta mi-a spus unde te pot găsi, Jason Blake.

Cei trei oameni îngenuncheaţi la marginea cursului de apă tresăriră puternic.

Nedumerire, o groază neţărmurită amestecată cu spaimă şi nelinişte se zugrăvise instantaneu pe chipurile tuturor. McQuade se uită la un bărbat de aproximativ 30 de ani.

Acesta era blond avea ochii albaştri având o înălţime similară cu cea vânătorului de recompense, adică în jur de 1,85 metri.

– Tu eşti Emmett Dunn, nu-i aşa?

Individul dădu numai din cap, încuviinţând. Spaima zugrăvită pe chipul său se transformă într-o încordare pânditoare.

Acesta stătea cumva încovoiat în faţă, gata să sară, iar palmelor mâinilor i se închideau şi deschideau spasmodic, în timp ce maxilarele începuseră să-i mestece în gol.

Atenţia vânătorului de recompense se focaliză asupra unui tip cărunt cu o barbă uriaşă, care-i acoperea în întregime gura.

– Iar tu eşti unchiul Joshua, nu-i aşa?

– Ai nimerit-o, eu sunt! fu de acord, puitorul de capcane.

Jason Blake, un tip brunet undeva între 30 şi 40 de ani scrâşni, o întrebare:

– Iar tu, cine eşti, mister? Ai vorbit cu soţia mea? Cum de a fost ea de acord să-ţi trădeze ascunzătoarea noastră?

– Numele meu este McQuade. Soţia ta vrea ca nevinovăţia fratelui său să poată fi dovedită. De aceea vă voi duce pe tine şi pe fratele doamnei la Tubac, şi vă voi preda ajutorului de şerif.

– De ce McQuade? De ce faci tu una ca asta?

Un zâmbet vag umbri buzele vânătorului de recompense:

– Voi faceţi împreună 700 de dolari. Dacă cumnatul tău este vinovat sau nu, voi primi 500 de dolari la predare. Pentru tine numai 200.

În ochii celor trei scăpărară fulgere de mânie. De rău prevestitoare!

– Ştie soţia mea de toată treaba asta? îi ieşi de pe buze vorbele cu greutate lui Jason Blake.

McQuade negă, clătinând capul.

– Amândoi sunteţi urmăriţi, vânaţi fără cruţare, şi oricine vă poate împuşca fără măcar să vă avertizeze. Pe mine nu mă interesează numai banii aşa cum poate vă închipuiţi. Soţiei dumitale, ajutorului de şerif, şi poate chiar şi mie, îmi pasă dacă ajungeţi teferi sau nu în faţa judecătorului din Tubac. Iată deci unul dintre motivele care m-au făcut să mă iau pe urmele voastre.

Se vedea clar de pe mimica oglindită pe feţele oamenilor că aceştia se gândeau intens la ceea ce auziseră. Cu toate astea sentimentul neîncrederii era cel dominator.

— Deci veţi veni cu mie de bunăvoie? întrebă McQuade.

— Eu n-aş face-o, scrâşni Joshua Meredith. Chiar dacă acest om este cinstit în ceea ce afirmă, Big Jack Vanderbildt nu va avea astâmpăr până nu te va vedea legănându-te de o creangă, Emmett. Eu nu l-aş însoţi de bună voie la Tubac…

Brusc se auzi o împuşcătură. Emmett Dunn îşi duse ambele mâini la piept, degetele sale se înţepeniră, după care căzu la pământ cu un horcăit care-i ieşi din gâtlej. Era de parcă ar şi fost o păpuşă marionetă trasă de sfoară. Paralizaseră cu toţii. McQuade se scutură ca de un vis urât, punându-se în mişcare imediat după momentul când răsună o a doua împuşcătură.

Vânătorul de recompense localizase dâmbul din dosul căreia venise împuşcătura; trebuia să fii venit dinspre partea de răsărit a defileului. Acum se trezi viaţa de asemenea în Jason Blake şi Joshua Meredith. În timp ce puitorul de capcane se repezise în colibă Blake ajunse din doi paşi lângă Emmett Dunn şi îngenunchease imediat lângă el.

Ecoul împuşcăturii se pierdu în depărtare McQuade alergă aplecat de-a lungul peretelui defileului, ajunse la calul său se aruncă în şea după care îl îmboldi înainte; vânătorul de recompense găsi o pantă pe care să urce. Era plină de grohotiş ducând şerpuitoare printre stânci, îngustându-se din când în când atât de mult încât picioarele calului reuşea să azvârle pietrişul de pe ambele părţi ale acesteia.

Bidiviul urca cu destul efort panta abruptă. Pietrele mai mari se rostogoleau ciocnindu-se până jos, în timp ce copitele calului alunecau pe cărare lăsând urme în suprafaţa netedă. De încordarea şi sforţarea la care-l supuneau acest urcuş crupele cabalinei începuseră să tremure. Lui McQuade îi reuşi să ajungă la marginea defileului de unde se părea că stătuse pitit trăgătorul misterios.

Jos se zărea cabana puitorului de recompense, distanţa nefiind mai mare de 200 de yarzi. Emmett Dunn şi cumnatul său nu erau de zărit nicăieri. McQuade descălecă şi merse înainte cu ochii aţintiţi înspre sol.

Îndărătul unei stânci care oferea o bună acoperire celor care ar privit în sus, văzu ceva lucind, era îmbrăcămintea metalică a unui cartuş. Era de calibrul 45 provenind de la o carabină marca Henry. Numai că pe cartuş nu stătea numele ucigaşului, şi prin urmare era fără valoare.

Lăsă obiectul să cadă la pământ.

Trăgătorul dispăruse. În afară de această îmbrăcăminte a cartuşului nu lăsase nici o urmă. Se hotărî să se reîntoarcă la colibă.

Îşi conduse calul cu multă băgare de seamă pe drumul prăpăstios şi-şi legă calul de unul dintre stâlpii coralului de lângă colibă, după asta intră înăuntru. Îl întâmpină un miros de stătut şi mucegai.

Emmet Dunn zăcea pe o bancă de lemn cioplită grosolan. Pieptul i se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Ţinea ochii închişi. Puitorul de capcane şi Jason Blake îi legaseră rana de la piept. Joshua Meredith stătea aşezat la masa din mijlocul încăperii, în timp ce Jason Blake se postase lângă perete şi fuma trăgând furios şi grabnic din ţigară.

— Cu siguranţă a fost unul dintre ucigaşii lui Big Jack. A făcut o treabă bună din punctul lui de vedere. Emmett probabil că nu va supravieţui.

Blake se răsuci deplasându-se înspre o mică ferestruică fără sticlă privind într-un punct nelămurit de-a lungul defileului.

— Ucigaşul te-a urmărit McQuade. De aceea pe tine te socot vinovat dacă Emmett moare.

McQuade se apropie de banca pe care era întins omul fără cunoştinţă; faţa lui Dunn părea căzută şi de-abia mai respira.

— Dunn are nevoie de un doctor, murmură vânătorul de recompense fără a băga de seamă vorbele lui Blake.

— Da, se pronunţă şi puitorul de capcane. Va trebui să-l transportăm la Anegan, care este la vreo 15 kilometri depărtare. Acolo se găseşte un doctor. Haide Jason să confecţionăm o targă. Nu mai avem timp de pierdut.

Joshua Meredith se ridică şi se îndreptă înspre uşă.

Jason Blake care-l privea încruntat pe texan îşi desprinse privirea de pe chipul lui şi-l urmă pe Meredith. McQuade se decise şi părăsi şi el coliba. Îşi dezlegă calul şi se aburcă în şea. Pe când îşi strunea bidiviul cu mâna stângă, Meredith îi strigă:

— Încotro, McQuade?

— Voi încerca să-l urmăresc pe ucigaş şi să-l întreb cine l-a pus să facă asta.

— Călătorie sprâncenată! îi ură pe un ton sarcastic, puitorul de capcane.

Capitolul V

MCQUADE CĂLĂRI ÎNSPRE SUD. Lăsă în urmă deşertul acela anost de stânci şi pe măsură ce se deplasa vegetaţia deveni mai abundentă. Vânătorul de recompense era sigur că asasinul în urmărise de la fluviul Santa Cruz, şi că acesta primise misiunea de a-l ucide pe Emmett Dunn.

Prin asta îndeplinea misiunea şefului ranchului Diamant V în Tubac. McQuade nu-şi pierdu timpul să mai cerceteze urmele.

Călărea cu toată atenţia încordată gata să riposteze în orice clipă dacă ar fi fost cazul.

Avansul ucigaşului cu siguranţă că nu era mare, şi era de presupus că aştepta pregătit în dosul unui dâmb de pe o înălţime sau podiş oarecare să-şi doboare urmăritorul cu un glonte bine ţintit.

Această conştientizare îi împrumuta lui McQuade suficientă tensiune necesară pentru a-i ascuţi toate simţurile la maximum. Soarele se ridicase sus la orizont, iar solul părea acoperit de un văl impenetrabil de căldură.

În faţa ochilor lui McQuade se întindea o câmpie vastă, unde nu creştea decât *creozot* şi mai mulţi yarzi de *ocotillos.* Calul ieşi din îmbucătura defileului, o apucă pe terenul plat al câmpiei luându-şi ca ţintă podişurile abia mijite din sud-est. După ce se mai apropie vreo 200 de yarzi din spatele coamei unui deluşor zări o scurtă scânteiere de parcă razele astrului zilei s-ar fi reflectat pe o bucată de sticlă sau metal lucios.

McQuade localiză cu exactitate poziţia, o porni dând ocol ridicăturii de tren dinspre răsărit, după care călări la adăpostul dealului din nou în direcţia sud-est.

Texanul îşi luase arma în mână, şi aplecat înspre coama calului o lăsă să se aplece aşa încărcată cum era în direcţia sa de mers. Privirea lui McQuade cerceta cu maximă atenţie toată suprafaţa colinei şi a perdelei de tufişuri cu care părea înţesată.

Deodată fu apelat.

─ De asemenea şi unul ca tine este părăsit la un moment dat de noroc, vânătorule de oameni. Te am în cătarea ţevii armei mele, McQuade. Roagă-te McQuade. Îţi acord 10 secunde. Când s-au terminat te trimit direct lui Satan.

La un unghi pe jumătate drept dinspre dreapta percepu un tropăit înfundat de copite vânătorul de recompense întoarse capul şi văzu un al doilea călăreţ apărând din dosul colinei. Acesta îşi ţinea arma pregătită, iar patul şi-l proptise în umăr. Deci erau doi, şi îl înconjuraseră. Vânătorului de recompense îi deveni clar că voiau să-l ucidă. Nu aveau scrupule şi vor acţiona fără milă.

Percepţia pericolului apropiat îi dădu fiori reci. Îşi cântări şansele smulgându-şi arma lateral şi trăgând în direcţia individului care îi acordase răgazul de 10 secunde.

Odată cu detunătura vânătorul de recompense se lăsă să alunece fulgerător de pe cal. Gloanţele celor doi potrivnici hăuliră pe deasupra şeii goale. McQuade însă fu repede pe picioare şi alergă înspre grupul de *ocotillos*, care-i putea acorda oarecare protecţie.

Acolo se aruncă la pământ dispărând printre tulpinile de *creozot*. Armele celor doi care-l urmăriseră pentru a da de urma lui Emmett Dunn şi a-l ucide încetaseră de a mai trage. Dar moartea sta la pândă prin acest pustiu dezolant.

Însăşi natura părea să-şi fi ţinut respiraţia. Atmosfera era parcă încărcată de electricitate. McQuade ştia prea bine că cei doi adversari erau unşi cu toate alifiile şi nu avea voie să-i desconsidere. Se târî o vreme pe burtă după care se ridică în picioare şi o rupse la fugă.

Din nou începură să ploaie gloanţele în jurul lui. Vânătorul de recompense se repezi la stânga şi apoi iarăşi spre dreapta, astfel că scăpase neatins. În goana sa înconjură un deal astfel încât nu se mai găsea în câmpul de tragere al celor doi.

Începuse să urce panta. În sinea lui se declanşase hotărârea rece de-a se descotorosi neapărat de cei doi. Pe unul dintre ei îl voia însă viu pentru a-i pune o serie de întrebări.

McQuade ajunse pe coama dealului şi se adăposti sub un tufiş bogat. După asta cutreieră cu privirea spre dreapta şi spre stânga, după care şi-o aţinti pe coama dealului pe care urcase. Aşa s-au scurs câteva secunde până ce vânătorul de recompense îl zări pe unul dintre adversarii săi.

Dădea şi acesta aplecat de umeri ocol dealului ţinându-şi carabina pregătită pentru a trage în orice moment. O hotărâse sumbră care îl încătuşase îl făcu pe vânătorul de recompense să acţioneze aproape mecanic.

Îşi duse încet carabina la umeri şi-şi luă în cătare victima cu mare băgare de seamă.

Doar atunci când a fost sigur de ţinta sa a apăsat pe trăgaci. Glontele porni.

Cu un ţipăt înăbuşit omul se prăbuşi la pământ. Cu ambele mâini se apucă de umărul împuşcat răcnind ceva ce McQuade n-a putut înţelege. Texanul începu să coboare în fugă panta îl văzu pe cel de-al doilea adversar al său mai departe înspre nord, trase asupra lui dar acesta dispăru instantaneu pe când McQuade la rândul său, căută protecţie în dreptul unor tulpini groase de *creozot*.

După asta se reinstaură liniştea. Se aruncă asemeni unui fulger la pământ. Nu dură mult până ce auzi un tropăit de copite care se îndepărta rapid.

– Mă auzi? strigă ducând mâna pâlnie la gură vânătorul de recompense.

– Da, la dracu! veni răspunsul printre buzele strânse ale rănitului.

– Eşti gata să te predai? Tovarăşul tău a luat-o la sănătoasa şi te-a lăsat ca un laş singur în faţa primejdiei. Vei muri ca un lup singuratic dacă nu vei înţelege că pentru tine lupta asta s-a terminat.

– Eu… sângerez ca un porc. Glontele mi-a zdrobit osul. La dracu, nu mai pot răbda deloc durerea asta.

– Asta ţi se datorează în primul rând chiar ţie! îi strigă netulburat McQuade.

Avea un adversar în faţa sa pe care îl putea lichida dintr-o poziţie bine mascată.

Texanul nu avea nici o compasiune pentru astfel de oameni. Fără a lăsa la o parte prudenţa se ridică în picioare cu carabină pregătită pentru a trage în orice clipă.

Vânătorul de recompense dădu ocol un pic dealului pentru a-l zări pe rănit prăbuşit la pământ. Mâinile sale se cramponaseră de umărul zdrobit şi erau roşii de sânge. Pe faţa desfigurată de durere a omului, se iţea transpiraţia. Chinurile pe care le suporta îi întunecaseră privirile.

Punând un picior înaintea altuia, atent şi neîncrezător, vânătorul de recompense se apropie tot mai mult.

La doi paşi de rănit se opri şi-l întrebă:

– Spune-mi numele tău:

– Jesse Carter.

Sprâncenele lui McQuade ţâşniră literalmente în sus, în momentul când întrebă.

– Atunci camaradul tău, laşul care te-a părăsit aici se numeşte Stan Dodson?

– Da, dracul să-l ia. McQuade va trebui să mă legi altfel voi sângera până voi muri.

– Nu te plânge, prietene. Atunci când laţi doborât din spate pe Emmett Dunn nu eraţi atât de grijulii cu privire la sănătatea acestuia.

Trageţi revolverul de la brâu, şi de asemenea carabina şi azvârle-le deoparte.

Gemând, rănitul se conformă.

McQuade ridică revolverul şi şi-l înfipse în spatele centurii. Carabinei îi zdrobi patul după care o aruncă departe peste tufişurile de *creozot*.

– Unde ţi-a rămas calul?

– Este priponit undeva în spatele dealului.

– O să-l aduc. Înfăşoară-ţi cravata de la gât în jurul rănii Carter. Mai mult nu pot face. Este mai important acum să opreşti sângerarea.

– Durerea mă înnebuneşte, gâfâi cowboyul.

– Pot să încerc să-ţi scot glontele, dar te va durea al naibii de tare. Nu ştiu dacă eşti suficient de puternic pentru a suporta durerea.

Cu ultimele sale cuvinte vânătorul de recompense se îndepărtă. El găsi calul rănitului după câteva minute, după care călări înspre locul unde îşi părăsise propriul patruped.

Purtându-şi calul de dârlogi dar călărind celălalt animal se reîntoarse spre locul unde îl părăsise pe Jesse Carter. Acesta îşi legase cravata lată de la gât în jurul rănii.

– Ce urmează acum? îl întrebă cowboyul privindu-l pe vânătorul de recompense cu un amestec de nelinişte şi posomorâtă aşteptare.

McQuade descălecă şi se apropie de rănit, privindu-l cu intensitate:

– Cine v-a dat misiunea de-a mă urmări şi a-l lichida pe Emmett Dunn?

Jesse Carter şovăia. Privirea vânătorului de recompense îl sfredelea prin insistenţa ei. Scoase cu greutate aer pe nas,

după care spuse cu o voce apăsată:

– A fost glontele lui Dodson cel care l-a nimerit pe Dunn. A murit?

– Când am plecat eu încă mai trăia. Dacă a supravieţuit transportului spre Anegan, nu ştiu. Dacă Dunn moare, sunteţi terminaţi. Şi tu prietene. Încă odată Carter. Din a cui însărcinare aţi plecat în urmărirea mea? A fost ordinul lui Jack Vanderbildt?

– Da, murmură cowboyul cu privirea plecată. A promis fiecăruia dintre noi 200 de dolari, dacă îl vom anunţa că ucigaşul fiului său se perpeleşte în iad.

– Tu ai fost de faţă când John Vanderbildt a murit. S-a întâmplat chiar aşa cum aţi afirmat că Emmett Dunn l-a înjunghiat cu cuţitul?

– Da. John l-a bătut destul de rău şi atunci...

– Minţi!

Carter se piti de parcă l-ar fi lovit cineva cu biciul. Începu să înghită cu convulsiuni iar respiraţia i se înteţi.

– Spune adevărul, Carter! nu-l slăbi McQuade, iar vocea sa căpătă acel ton autoritar care nu îngăduia nici o rezistenţă, şi nu permitea cuiva să-l ducă cu preşul prin răspunsuri aluzive şi lunecoase.

– Eu... noi... ei bine, John îl provocă pe Emmett Dunn şi-i promise că doar cu pumnii o să-l rupă în bucăţi. Emmett Dunn nu se lăsă provocat dar apoi John o jigni pe sora lui. Asta nu o putea tolera Emmett. Stan şi cu mine am vrut să intervenim, dar John voia să decidă lupta de unul singur. Îşi trase pumnalul...

Cowboyul începu să şovăie.

– La un asalt necugetat se împiedică şi căzu în propria-i lamă, constată în locul lui McQuade. Aşa a fost sau nu?

Jesse Carter încuviinţă.

– Da. Emmett Dunn a spus adevărul. John a fost singurul vinovat. Stan şi cu mine i-am dus cadavrul lui Big Jack şi i-am povestit totul. A fost zdrobit când a aflat de moartea fiului său. Îl invadă o ură fără margini. Emmett Dunn trebuia făcut vinovat pentru moartea fiului său. Big Jack era de părere că fiul său ar mai fi trăit dacă nu ar fi existat Emmett Dunn. El ne obligă să spunem că Dunn era vinovat de moartea fiului său.

– Şi când Emmett Dunn a reuşit să fugă şi-a luat legea în

propriile mâini şi v-a trimis pe voi doi să-l executaţi, murmură McQuade. Tot voi l-aţi doborât de pe capra căruţei sale pe Dexter Morgan?

Jesse Carter se foii neliniştit de parcă sar fi apărat de presiunea grozavă a privirii lui McQuade.

– Nu mai clănţăni din dinţi, Carter.

– Dodson a tras asupra lui Morgan dar eu călăream alături de el.

– Atacul ăsta a fost de asemenea ordonat de către Vanderbildt.

Carter dădu numai mut din cap.

– Pentru asta ne-a plătit mie şi lui Dodson câte 100 de dolari.

– Eşti capabil să susţii asta în faţa ajutorului de şerif şi apoi în faţa instanţei de judecată?

– Dacă se va putea ajunge la o înţelegere onorabilă, răspunse Carter.

– Procurorul va fi gata să cadă la o înţelegere cu tine dacă vei apărea în boxa martorilor de partea acuzării. Ok, putem pleca. Te voi duce la Tubac.

Capitolul VI

TREI ZILE MAI TÂRZIU McQuade însoţit de prizonierul său ajunseră în Tubac. Îl duse pe Carter în biroul ajutorului de şerif. În prezenţa lui McQuade acesta îl supuse pe cowboy la primul interogatoriu. Jesse Carter făcu o mărturie cuprinzătoare.

După ce ajutorul de şerif trecu totul în procesul verbal, îşi trecu numele în josul foii.

Pe urmă semnă şi McQuade. După asta îl încuie pe Carter într-una dintre celulele avute la dispoziţie şi se întoarse înspre vânătorul de recompense:

– O să dau de îndată dispoziţie ca mandatul de aducere şi arestare al lui Emmett Dunn să fie retras. Trebuie să mă crezi că eu de la bun început nu am crezut în vinovăţia lui Dunn. Ei bine, deci Big Jack a dat sentinţa morţii nu numai asupra lui Dunn dar şi a lui Dexter Morgan. Pentru asta va trebui tras la răspundere. Şi Stan Dodson se mai află încă în libertate. Voi aduna o poteră şi voi călări înspre ranchul Diamant V.

– Dacă Big Jack este omul pe care-l bănui eu, *deputy,* nu se va lăsa arestat fără a opune rezistenţă.

Păstrătorul legii îşi masă cu arătătorul, îngândurat baza nasului.

– O să vedem, se pronunţă el ridicându-se în picioare. Bănuiesc că vreun informator al acestuia deja a alergat înspre ranchul Diamant V pentru a-i aduce la cunoştinţă că Jesse Carter a fost adus în oraş. Poate că l-a putut înştiinţa chiar mai curând, şi că Big Jack deja ştie la ce să se aştepte.

– Mobilizează-ţi toţi oamenii deputy. Fără aceştia nu vei putea face faţă rancherului şi oamenilor săi.

McQuade îşi luă rămas bun şi părăsi biroul şerifului. Pe Main Street, căldura devenise sufocantă. Soarele se urcase sus pe cer dar căldura te toropea. În praful străzii cristale mici, aproape nevăzute străluceau ca nişte mici diamante. Locuitorii orăşelului erau la siestă. McQuade îşi conduse cele două cabaline în grajdul pentru închirieri.

– Vestea a străbătut oraşul ca un fulger, îi declară grăjdarul. L-ai adus pe Jesse Carter în oraş. Este rănit. Ai dispărut o săptămână întreagă. Ce s-a întâmplat în acea pustietate?

Emmett Dunn şi cumnatul său nu au vrut să te însoţească?

‒ Dunn este nevinovat, replică McQuade. Stan Dodson de la ferma Diamant V i-a administrat un glonte din spate. Big Jack şi ucigaşul său năimit vor răspunde în faţa justiţiei.

‒ Pe fumul zeilor! îi scăpă grăjdarului. Deci versiunea lui Dunn asupra întâmplării a fost cea corectă. La dracu. Parcă văd ce tevatură o să iasă de aici. Bătrânul tiran nu va aştepta până apare ajutorul de şerif cu oamenii săi ca să-l aresteze. Va face una cu pământul acest teritoriu ca să le arate cine este regele neîncoronat al său.

‒ Exagerezi. Prea le vezi pe toate în negru. Nu-l vopsi pe diavol mai negru decât este bătrâne, murmură McQuade.

‒ Nu, nu. Nu exagerez deloc. Este o apreciere realistă a situaţiei existente. În acest colţ blestemat de ţară există numai o lege, şi asta este legea lui Big Jack Vanderbildt.

McQuade îşi luă arma şi coburii şeii, le azvârli pe umăr şi merse la hotel pentru a închiria o cameră. După ce luă o baie, la „instituţia” cu acelaşi nume a oraşului, apoi se bărbieri şi-şi tunse părul, după care se înapoie la hotel pentru a dormi vreo două ore.

Când se deşteptă, înserarea stătea să pogoare. McQuade simţi că îi era foame. Îşi puse cizmele şi mantaua, şi-şi îndesă pălăria de tip Stetson peste cap după care părăsi hotelul. În momentul când ajunse în stradă, se auzi în depărtare un răpăit de copite înfundat după care imediat după aceea apăru un pâlc de călăreţi. Praful se ridica dinspre copitele cailor în aer.

Ceata asta făcea impresia teribilă de forţă şi putere. McQuade simţi dintr-odată primejdia de moarte pe care o reprezenta această ceată sălbatică de oameni. Bărbatul care conducea ceata nu putea fi altul decât Big Jack Vanderbildt.

De sub pălăria sa marca Stetson de culoare brună ieşeau în evidenţă şuviţele cărunte de pe ţeastă. Faţa sa exprima nerăbdare, încredere de sine, forţă, iar culoarea pielii denota o sănătate dobândită în munca în aer liber. Se făcu auzită o voce aspră care striga ceva de neînţeles pentru McQuade.

Deodată călăreţii îşi traseră caii lor îndărăt. Câţiva cai se poticniră, unul căzu chiar pe picioarele din faţă şi prinse să necheze cu sălbăticie. Secunde întregi domni un haos de nedescris în rândurile trupei, după care indivizii îşi controlară

caii şi grosul trupei se îndreptă înspre McQuade.

Vânătorul de recompense îl recunoscu pe unul dintre călăreţi, îşi aţinti privirea asupra lui strigându-i:

— Atât de repede nu m-am aşteptat să te văd, Dodson. Ultima dată ai cam fugit cu coada între picioare. Partenerul tău mi-a povestit o istorie foarte interesantă. Fii sigur că vei fi spânzurat dacă Emmett Dunn va muri.

Stan Dodson trase de dârlogii calului său oprindu-şi calul, ceea ce făcură şi ceilalţi călăreţi. Big Jack îl privi întunecat pe McQuade. Privirea sa era cercetătoare, părând că vrea să-şi facă o impresie cu privire la texan, după care bubui cu vocea sa de bas:

— Sunt Jack Vanderbildt, iar cuvântul meu are în această regiune greutate. Nu ţi s-a spus până acum McQuade, că nu există în această privinţă, cale de mijloc? Fie că oamenii sunt cu mine fie că sunt împotriva mea.

— Şi pe acei care sunt împotriva dumitale îi distrugi, nu este aşa?

Big Jack încuviinţă dând din cap.

— Aşa este. Mi s-a spus că unul dintre oamenii mei a fost adus rănit în oraş. Unde este?

— Este în temniţă. Deputy cunoaşte acum adevărul. Emmett Dunn nu ţi-a înjunghiat fiul. Fiul dumitale este singurul vinovat de moartea sa. Dumneata Vanderbildt voiai să-i lipeşti lui Emmett Dunn eticheta de ucigaş. În realitate acesta nu a greşit cu nimic. Cred că ajutorul de şerif va avea să-ţi spună ceva ce nu-ţi va plăcea deloc să auzi.

— Pot să-i arăt acestui vagabond călare adevărata lui valoare? se porni cu gura Stan Dodson furios, şi mâna sa se odihni pentru o clipă pe patul armei.

Se uită la McQuade de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Duşmănia dintre el şi vânătorul de recompense părea să încingă aerul până la insuportabil.

— În regulă Dodson, arată-i, mormăi rancherul. Vom face din el un exemplu. Oraşul va vedea îndată cine este cel mai puternic şi mai mare în această regiune. Cred că a venit timpul ca să demonstrăm tăria celor de la Diamant V.

Stan Dodson, îşi luă lasoul din şea. Un zâmbet de faun se oglindi brusc pe gura sa rânjită, care însă, nu-i atinsese şi ochii care păstrau răceala morţii. Privirea sa rămânea rece şi

pătrunzătoare asemeni ochilor unui scorpion.

– O să te plimb prin tot oraşul la capătul lasoului meu, vagabond călare ce-mi eşti. După asta o să te gonesc cu biciul din oraş. Te voi zdrobi, McQuade, şi asta odată pentru totdeauna.

Deodată se făcu auzită o comandă, pe o voce metalică:

– Sus mâinile! Cine se atinge de armă va fi împuşcat. Cu asta nu se glumeşte oamenilor!

Se auzi clar cum armele sunt încărcate. Zgomotul păru să persiste în aer de parcă ar fi fost încărcat cu electricitate.

Printre case începuseră să apară oameni cu arme în mâini. Alţii se plasaseră pe acoperişuri iar siluetele lor puteau fi vizibile de jos, iar alţii apărură pe verande sau stăteau mascaţi de copaci. Ajutorul de şerif apăru dintr-o uliţă, care dădea în strada principală şi se opri pe carosabil.

– Voi aprinde acest colţ de mizerie şi murdărie din toate cele patru colţuri răcni Big Jack după ce-şi digeră prima surpriză şi pricepu în sfârşit că oraşul acesta i se împotrivea prin toate mijloacele.

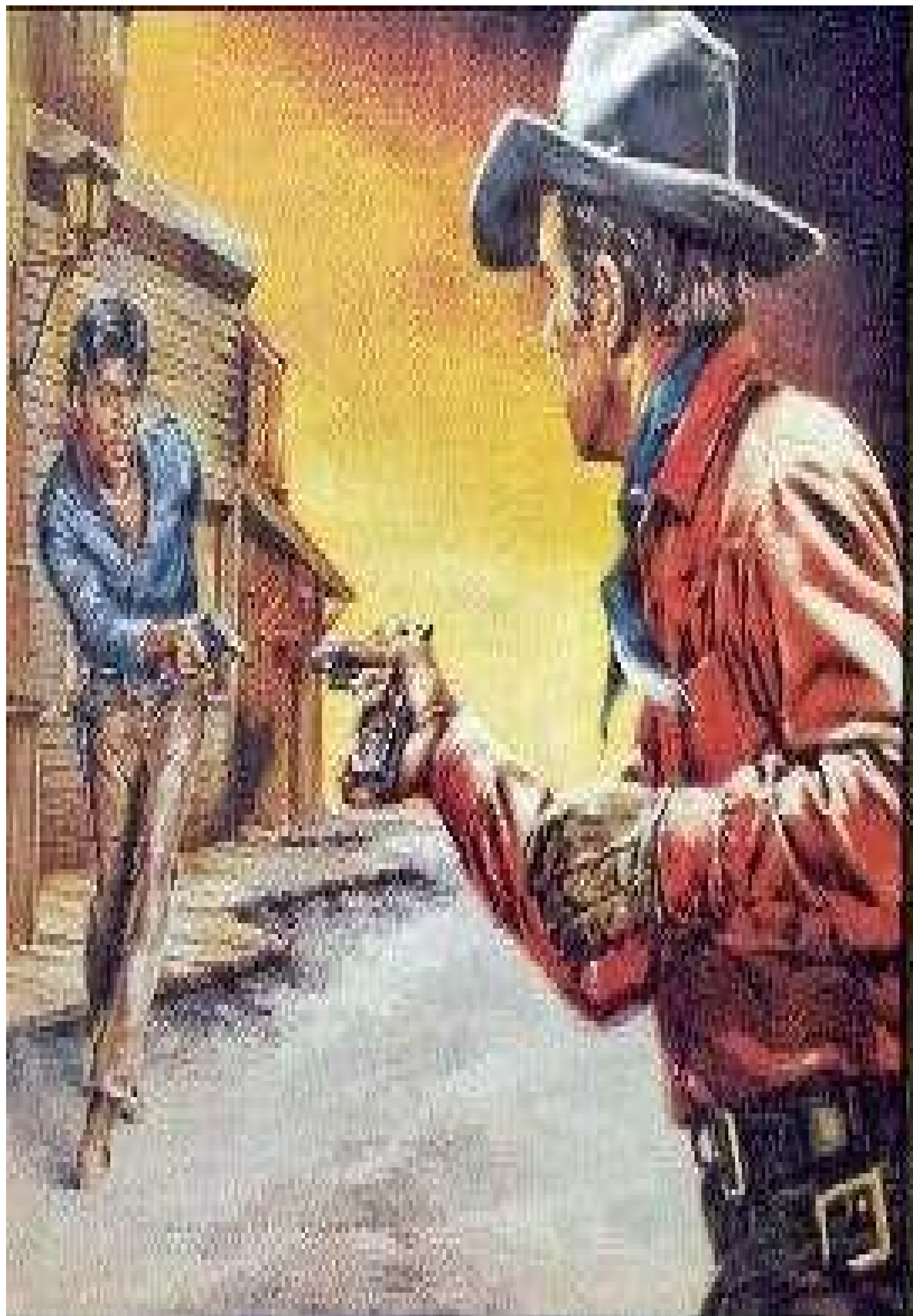
Mânia îl invadă sălbatică ca un uragan, făcându-l să-şi piardă complet cumpătul. Îşi înfipse pintenii cu toată puterea în coastele animalului trăgându-şi în aceeaşi clipă revolverul. Trase două sau trei focuri asupra ajutorului de şerif, apoi alte trei gloanţe în diferite direcţii apoi îşi mână calul într-un spaţiu gol pe care-l identifică între două clădiri. Acum se dezmeticiră şi oamenii săi din înmărmureală. Revolverele au fost trase afară din apărători, iar împuşcăturile răsunară ca nişte mici explozii pe deasupra caselor. Părea să se fii dezlănţuit iadul.

Praful stârnit de copitele cailor se amestecau cu pulberea de puşcă. O serie de geamuri zăngăniră iar unele se sparseră cu zgomot, cioburile ajungând până în stradă.

Stan Dodson îşi mână calul înspre McQuade şi-şi trase revolverul. Şi vânătorul de capete întinse mâna după Coltul său cu şase focuri şi se azvârli într-o parte.

Calul cowboy-ului îl atinse în treacăt astfel încât McQuade fu azvârlit în praf. Se rostogoli pe spate, mâna sa în care se găsea arma cu 45 ţâşni înainte. Glontele texanului îi trasă o dungă roşie pe faţa lui Dodson, în schimb glontele acestuia nimeri în nisip lângă McQuade.

În jurul său se auziră ţipete, şi paşi precipitaţi. Se auzi tropăit de copite, un cal se auzi nechezând sălbatic. Zgomotele se amestecară formând o simfonie a iadului.
Mirosul muşcător de praf de puşcă, stăruia în aer. Calul lui Dodson părea c-a fost muşcat de streche, şi era pe cale de a-şi arunca călăreţul din şea. Cowboyul aruncat jos se ridică în picioare după care se repezi ca mânat de furii într-un spaţiu gol între o casă şi un grajd. McQuade se ridică de jos dar stătu pitit la adăpostul verandei hotelului. Cowboyii de la ranchul Diamant V, dispăruseră în spatele caselor şi colibelor prezente. Unul dintre aceştia se ascunsese lângă troaca cu apă, iar un altul se târâse şi el la adăpostul verandei. Unul dintre aceştia se mascase în spatele butoiului cu apă.
De asemenea şi ajutorul de şerif şi oamenii din miliţia oraşului, îşi căutară poziţii mascate. Înainte de a dispărea în spaţiul gol, Dodson se răsuci pe călcâie apăsând pe trăgaci şi strigând:
– Du-te dracului, bastard murdar!
McQuade nu-şi mai pierdu timpul pentru a-l înfrunta pe cowboy, întorcându-se înspre el. Stânga sa ţâşni în sus, partea superioară a corpului i se ridică câţiva centimetri în sus, iar glontele său îl făcu pe Dodson să se împleticească pe picioare.
Mergând de-a-ndoaselea vânătorul de recompense se retrase în hotel. Se rezemă de uşă stând în umbra zidului şi privind înspre Main Street. De cealaltă parte a străzii începu să se mişte Stan Dodson.
Începu să se târască şi imediat după aceea dispăru în spatele grajdului ajungând în siguranţă. Liniştea se pogorî în fine peste oraş. Nu era însă decât liniştea de dinaintea furtunii. Întreg oraşul Tubac era un butoi de pulbere, părând sortit să sucombe în faţa legii sălbăticiei. Domnea numai legea celui mai tare indiferent dacă dreptatea era de partea aceluia sau nu.

Capitolul VII

DA, SE RIDICA de pretutindeni sămânţa urii. Respiraţia morţii bătea peste oraş, şi asta o simţea McQuade aproape fizic. Furia, cruzimea, determinarea, riscul de a merge la capăt până la moarte toate astea îi erau proprii acum şi fusese târât cu vrere sau fără vrere în toate astea.

Lovise şi la Tubac nemiloasa luptă pentru supravieţuire. Trebuia să ucizi, pentru a nu fii la rândul tău ucis. Din nou se făcu auzită o voce răsunătoare.

– Dă-te prins Vanderbildt. Aproape fiecare om din oraş este înarmat şi suntem cu toţii pregătiţi pentru a-ţi da riposta cuvenită pentru că ai îndrăznit să apari în oraş cu hoarda dumitale de lupi hămesită. Pentru fiecare strop de sânge vărsat va trebui să plăteşti.

– Dacă ne retragem, ne garantezi securitatea, *deputy?* se interesă Vanderbildt.

– Oamenii dumitale se pot retrage, unde vor, dar asta nu este valabil pentru Stan Dodson. El va trebui să se prezinte împreună cu dumneata la proces, Vanderbildt. Este vorba de tentativă de crimă dacă nu chiar de crimă de-a dreptul. Nu este nevoie să-ţi spun ce fel de pedeapsă te aşteaptă dacă eşti găsit vinovat.

– Eşti un neghiob, Miller. Oamenii mei vor face oraşul ăsta una cu pământul, iar ţie Miller o să-ţi smulg cu mâna mea steaua aia de tinichea de pe piept. Scuip pe bucata asta de metal. Da, nu am nici un respect pentru aşa ceva. Pe tine te voi goni cu şuturi în fund din regiune.

McQuade nu mai dori să aştepte. Îşi luă carabina cu el şi ieşi din hotel pe uşa din spate. Ajunse într-o curte îngustă de acolo într-o uliţă pe potrivă pe care începu să o străbată până ce ajunse în zona ţarcurilor pentru animale, unde păşteau deocamdată calme acestea.

Aici existau tufişuri, staule, grajduri pentru vite dar şi garduri împrejmuite din spini. Jucând totul pe o carte străbătu strada şi ajunse undeva în zona unui hambar pe jumătate prăbuşit unde îşi căută adăpost.

Revolverul şi-l înfipse în brâu, în timp ce stânga i se odihnea pe patul carabinei Henry, gata însă de tragere. McQuade

spionă printr-o spărtură a gardului de nuiele. În faţa acestuia, adică în spatele gardului se afla un teren viran.

Aici undeva trebuia să se ascundă Stan Dodson. Prin spărtura gardului McQuade putu vedea o bună bucată din Main Street, unde un om stătea ghemuit în spatele unei clădiri, supervizând strada. Se lăsase înserarea, dar urma să mai dureze până ce se va instala întunericul.

Copacii şi tufişurile aferente îi acordau suficientă protecţie vânătorului de recompense. Acesta se mişca uşor ca un animal de pradă. Se apropiase între timp cam la 10 paşi de silueta ghemuită:

– Hei, strigă el brusc.

Omul tresări speriat, ochii săi se căscară de groază, ridică braţele în sus strigând:

– Nu trage! Mă predau! Nu trage!

Lăsă să-i cadă revolverul de parcă ar fi purtat un fier încins în mână. În acele momente apăru şchiopătând din spatele unui magazii Stan Dodson. Acesta trase asupra texanului, numai că acesta i-o luă înainte cu o fracţiune de secundă.

Glontele îl lovi pe Dodson în momentul când acesta apăsase şi el pe trăgaci. Acesta se aplecă, un sunet sau un gâlgâit nedesluşit i se auzi din gâtlej, după care căzu prăbuşindu-se cu faţa la pământ. Glontele său ţiui pierzându-se în văzduhuri. Dintr-o altă direcţie se auziră din nou împuşcături. Detunăturile se amestecau cu ţipetele oamenilor, sau nechezatul animalelor, făcând clădirile să vibreze. Undeva un om se apucase să zbiere de durere. Dar tot atât de brusc cum izbucnise, canonadei împuşcăturilor i se pusese capăt.

McQuade o porni înspre Dodson.

Respiraţia cowboyului devenise şuierătoare, în timp ce mâinile îi bâjbâiau în ţărână. Muşchii feţei începuseră să-i tremure.

Vânătorul de recompense îngenunchease pe piciorul stâng căutându-l cu privirea pe individ. Zări un altul care încremenise cu mâinile în sus la colţul unei case.

– Haide încoace! îi porunci McQuade făcându-i semn cu revolverul.

McQuade îi întoarse spatele rănitului.

Dodson închisese ochii dar genele sale încă mai tremurau. Primise glontele lui McQuade în stomac. Expresia chinuită de

pe faţa sa îi trăda chinurile grozave pe care le suporta.

– Poţi să mă înţelegi, Dodson? îl întrebă el.

– Fii blestemat! bolborosi cowboyul.

Îi curgea salivă din colţul gurii iar fruntea îi era acoperită de transpiraţie. Horcăia iar dinţii îi scrâşneau în gură. Celălalt individ se apropiase şi el.

– Carter mi-a povestit totul Dodson, începu McQuade să vorbească iarăşi, cum au stat lucrurile cu Emmet Dunn? Trebuie să-ţi uşurezi conştiinţa întrucât într-un sfert de oră vei fi la cheremul judecătorului ceresc.

Buzele cowboy-ului se mişcară, un murmur nedesluşit ieşi din gura rănitului, deschise ochii şi-l privi cu o expresie goală de orice sentimente pe McQuade în faţă.

– L-a înjunghiat Dunn pe tânărul Vanderbildt.

Omul în agonie scutură capul.

– Nu…

– Aţi primit din partea lui Big Jack misiunea de-a mă urmări şi a-l ucide pe Emmett Dunn?

Dodson îşi coborî genele dar în următorul moment şi le ridică din nou. Era un semn de încuviinţare.

– Cât de mulţi bani urma să primiţi de pe urma acestei misiuni?

– Două sute de dolari. Noi…

Pe Dodson îl apuc tusea, un val de sânge se revărsă din gura lui, se cabră, după care pe faţa sa se putea citi imensul, absolutul gol al morţii. McQuade se ridică în picioare.

– Ai auzit şi tu, i se adresă el cowboyului. Cred că ai putea să le explici totul camarazilor tăi cowboy. Poate că-şi vor veni în fire când vor afla că întreaga poveste cu crima nu este decât o poveste născocită şi pe de-a întregul mincinoasă.

Omul dădu din cap, îşi umezi buzele cu limba şi strigă:

– Ascultaţi la mine oameni buni. Aici vorbeşte Mel Chandler! Stan Dodson este mort. Înainte de a muri, a recunoscut că a minţit. Emmett Dunn nu are nimic de-a face cu moartea lui John Vanderbildt. Big Jack dimpotrivă i-a angajat pe Dodson şi Carter să-l împuşte pe Dunn. Răsplata era pentru fiecare de 200 de dolari. Big Jack ne-a minţit la rândul său pe toţi. Ne-a folosit ca pe uneltele sale.

După puţin timp se auzi o voce strigând:

– Dacă aşa stau lucrurile nu voi mai rămâne pe lista de plată

a ranchului Diamant V. Nu voi mai lucra pentru un ucigaş. Cine are suficientă minte să-mi urmeze exemplul.

– Nu trageţi! Voi veni fără arme în stradă.

Dintre două case ieşi un om cu mâinile ridicate. Merse până în marginea şoselei şi se opri acolo. Mai mulţi cowboy îl urmară. În cele din urmă întreaga echipă care îl urmase pe Vanderbildt venind în oraş se adunase pe Main Street. Oamenii din miliţiile oraşului ieşiră din adăposturile lor mascate ţinând echipa lui Vanderbildt în şah cu armele lor.

– Nu vrei să te predai, Vanderbildt? răsună peste toate vocea ajutorului de şerif.

– Niciodată! veni trufaş răspunsul.

În acel moment doi călăreţi intrară în oraş. La marginea străzii principale Main Street se opriră. Erau Jason Blake şi bătrânul puitor de capcane din munţii Santa Rosa.

McQuade îi recunoscu în pofida întunericului şi alergă înspre dânşii.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Jason Blake pe o voce iritată.

McQuade îl lămuri în câteva cuvinte.

Ajutorul de şerif li se alătură. Jason Blake se pronunţă pe o voce răguşită:

– Emmett nu a supravieţuit. A murit în drum spre Anegan. Pentru asta Big Jack va trebui să se pârjolească în iad.

Deodată se auzi un tropăit de copite, şi cineva urlă:

– Vanderbildt fuge! A şterpelit un cal şi…

Se auzi o împuşcătură şi restul cuvintelor se pierdură într-o larmă teribilă.

– Dă-mi calul tău Blake! ceru McQuade.

Apoi întorcându-se înspre ajutorul de şerif îi strigă:

– O să-ţi aduc ucigaşul, Miller. Big Jack nu va scăpa nepedepsit.

Jason Blake descălecă, iar McQuade se azvârli dintr-o opintire puternică în şea, după care îşi îmboldi calul de sub el.

Capitolul VIII

PENTRU VÂNĂTORUL de recompense nu era nici un secret că ţelul lui Vanderbildt era ranchul Diamant V. Îi era clar că rancherul voia să-şi ia banii din safe-ul său secret şi să fugă în lumea largă. Nu mai putea rămâne în zonă întrucât steaua sa era pe cale să apună. Era un criminal şi trebuia să înfrunte temniţa dacă nu chiar spânzurătoarea.

McQuade scoase tot ce se putea din bidiviul împrumutat, gonind în noapte. În cele din urmă văzu apărând clădirile ranchului în faţa sa. Roata pentru vânt din înaltul turnului fântânii scârţâia încetişor. La acoperirea pe care i-o oferea unul dintre grajdurile pentru cai, McQuade descălecă.

Răbdarea nu-i fusese pusă mult la încercare întrucât se făcu auzit un răpăit înfundat de copite. Puţin mai târziu apăru şi călăreţul în curte.

Era Big Jack Vanderbildt. McQuade îşi trase arma din apărătoare şi ieşi din pavăza grajdului, apoi lăsă piedica armei cu un clinchet metalic atunci când ordonă:

‒ Sus mâinile, Vanderbildt. Fuga ta s-a sfârşit. Vei…

Cu un blestem pe buze rancherul întinse mâna după revolver.

McQuade apăsă pe trăgaci, glontele acestuia azvârlindu-l pe Vanderbildt de pe cal.

Se prăbuşi la pământ cu un ţipăt deznădăjduit care-i ieşea din gâtlej. McQuade se apropie încet de el.

Se opri în faţa rancherului care îşi apăsa mâna deasupra umărului rănit respirând ca un astmatic. Uşa hangarului construit pentru adăpostul membrilor echipajului zbură în lături, câţiva oameni ieşind afară înarmaţi cu lanterne. Razele de lumină se focalizară la sol, se auzită murmure, se puseră întrebări cu voce tare. McQuade nu le acordă atenţie.

‒ Ce diavol te-a mânat în această regiune, McQuade? gemu, întrebându-l, rancherul rănit, care din ură devenise un criminal.

‒ Cred c-a fost Providenţa, Vanderbildt, îi replică McQuade. Poate că o putere superioară a vrut să împiedice ca să pustieşti şi să nenoroceşti de tot pământurile de pe albia fluviului Santa Cruz. Sincer să fiu, nu ştiu. Ceea ce ştiu este

că de acum încolo se va reîntoarce liniştea şi pacea.

Un răpăit de copite se făcu din nou auzit, şi apăru peste o jumătate de duzină de oameni, în curtea ranchului. Era potera din Tubac. Oamenii îşi opriră cu toţii cabalinele.

McQuade se apropie de calul ajutorului de şerif.

– Vanderbildt este doar rănit. Du-l în oraş, acordă-i timp să se vindece după care ai grijă să fie tras la răspundere.

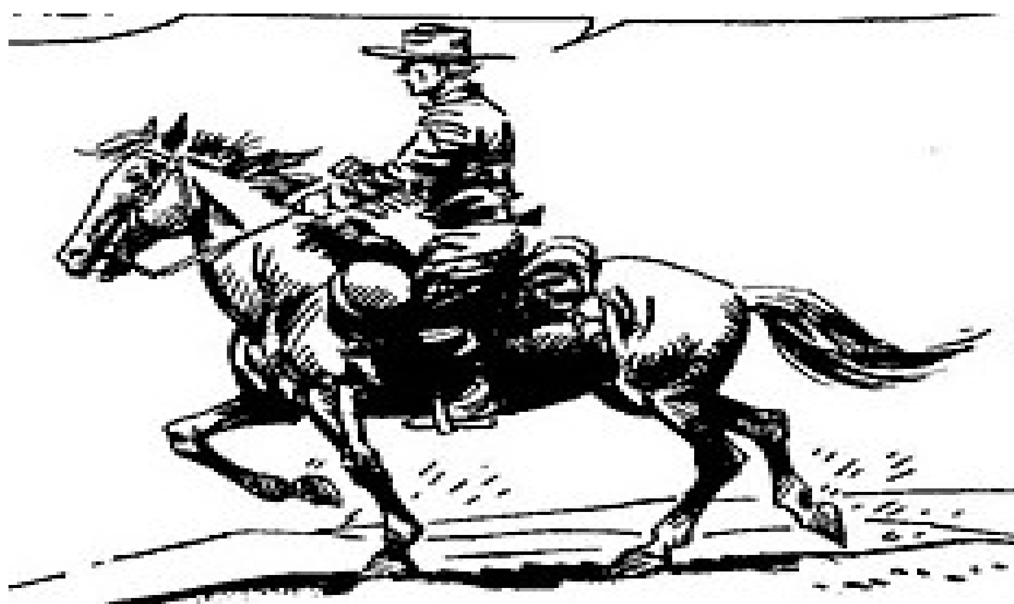
– Fii sigur McQuade că va simţi mâna aspră a legii, cu toată greutatea ei, îl asigură păstrătorul legii. Nu te-am apreciat cum trebuie şi la justa valoare, McQuade. Îmi pare rău. Eşti un om de treabă. Ce plănuieşti pe viitor?

– N-are a face, *deputy*. O să-mi iau calul, şi o să-mi continui drumul. Rămâi cu bine Miller. Dacă soarta va vrea ne vom întâlni din nou.

– Dumnezeu fie cu tine, McQuade replică ajutorul de şerif privind în urma siluetei înalte care străbătu curtea ranchului îndepărtându-se pe picioarele uşor înţepenite înspre zona grajdului unde-şi priponise bidiviul, cu mâinile pendulându-i pe lângă corp. Cal şi călăreţ dispărură în întuneric.

Doar răpăitul înfundat al copitelor se mai percepu după o vreme.

SFÂRŞIT

Despre autor

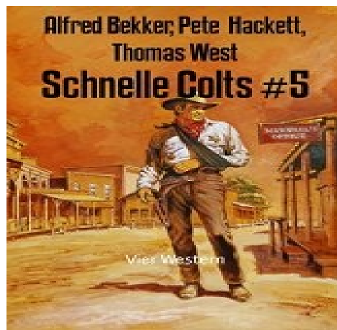
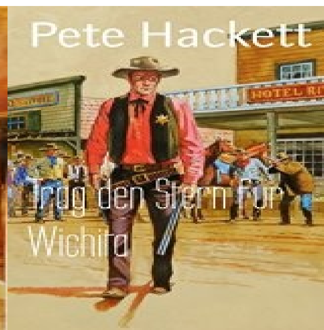
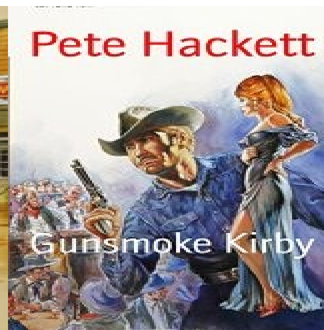
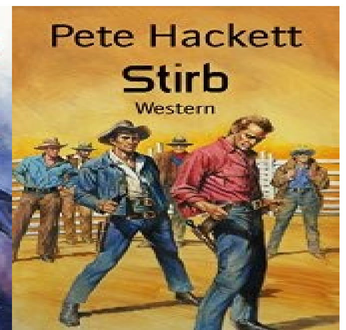
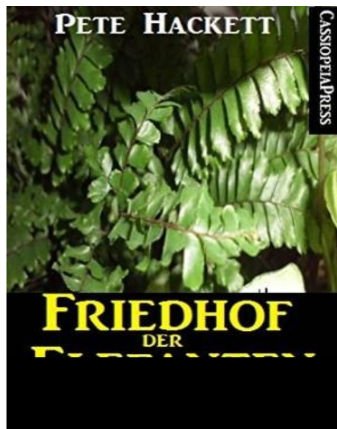
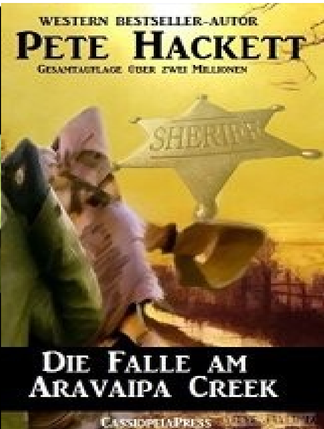
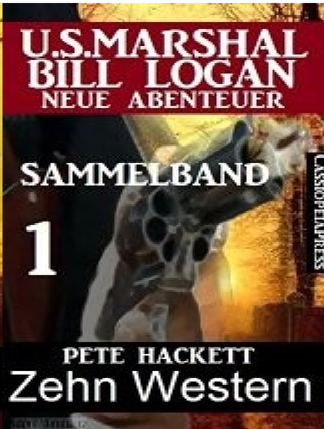
PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.*

Romanul de faţă, face parte dintr-o altă serie de mare succes, DER KOPFGELDJÄGER, VÂNĂTORUL DE RECOMPENSE care numără peste o sută de volume, şi pe care autorul le scrie chiar în momentul de faţă. Voi traduce câte romane voi putea obţine în format electronic, deoarece această serie se pare că este elaborată exclusiv în acest format. Pe această cale aduc mulţumiri domnului Petrică Creanu din Timişoara, care mă aprovizionează constant cu operele autorului Peter Hackett, cel mai bun autor de westernuri după moartea lui G. F. UNGER, din 3 august 2005, la vârsta de 84 de ani.

Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

Alfred Bekker, Pete Hackett, Thomas West
Schnelle Colts #5
Vier Western

Pete Hackett
Trug den Stern für Wichita

Pete Hackett
Gunsmoke Kirby

Pete Hackett
Stirb
Western

PETE HACKETT
CASSIOPEIAPRESS
FRIEDHOF
DER

WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
SHERIFF
DIE FALLE AM ARAVAIPA CREEK
CASSIOPEIAPRESS

U.S.MARSHAL BILL LOGAN
NEUE ABENTEUER
SAMMELBAND
1
CASSIOPEIAPRESS
PETE HACKETT
Zehn Western

WESTERN BESTSELLER-AUTOR
PETE HACKETT
GESAMTAUFLAGE ÜBER ZWEI MILLIONEN
SHERIFF
WIE EIN RUDEL BLUTHUNDE
CASSIOPEIAPRESS

Cuprins

DIN SERIILE
DIME NOVELL

Au mai apărut

